

Відокремлення Галичини.

Дня 5. падолиста 1916 р., рівночасно з прокля-
манням Франц Йосифом I. і Вільгельмом II. не-
залежної польської держави з польських обшарів
Росії зайятих військами центральних держав, в ме-
жах, поки що не означених, появилсь відручне
письмо австрійського монарха, зановідаюче відо-
кремлення Галичини. Головніи уступ сього письма
такий:

„Я тому моєю волею, в хвилі, коли повстає
нова (польська) держава, рівнобіжно з сею подією
даю Галичині право, в повній мірі самостійно по-
рядкувати свої краєві справи, о скільки се є в зго-
ді з її приналежністю до державної цілости та до-
зріванням сеї цілости і тим самим запоручити на-
селенню Галичини його національний і господар-
ський розвиток”.

Те, проти чого австрійські Українці вели від
1848 р. боротьбу не на жите, а на смерть, стаєть
ся фактом. Бо нема найменшого сумніву, що „во-
ля” суверена габсбурської монархії стане в парла-
ментарній дорозі законом. А щоби оцінити як слід,
як в „конституційній” австрійській державі пово-
дять ся її керманичі з цілим народом, треба прига-
дати, в який спосіб прийшло до проголошення ви-
ше згаданого цісарського відручного письма. Тут
маємо з одного боку публичну заяву голови укра-